

GLASUL EVANGHELIEI

Organ al Comunității Baptiste Române Alba-Iulia,
pentru educația și creșterea morală a poporului creștin.

ABONAMENT:
30 Lei pe an

Apare în fiecare lună
Redactor: P. BOȘOROGAN

Convertire și renaștere

De Alfr. Hess.

Convertire și renaștere nu este tot aceeași lucrare, ele aparțin însă laolaltă și nu poate fi una fără de alta; și fiecare prezintă o parte din viața înnoită în Christos. Convertirea (pocăința) este o lucrare, a deveni renăscut o suferință, convertirea este predarea de bunăvoie lui Dumnezeu, renașterea este, nașterea de sus din Dumnezeu; convertirea este o schimbare a stărei sufletești, iar renașterea o prefacere a spiritului, nu numai o influență a spiritului Lui Dumnezeu, cea ce este și convertirea, ci o prefacere a vieții noastre spirituale, într'una Duhovnicească.

Așa își îndeplinește lucrarea

Harul lui Dumnezeu, prin convertirea împreună cu renașterea, cari împreună își au efectul asupra spiritului, sufletului și corpului omenesc.

Convertirea se îndeplinește sub colaborarea (împreună lucrarea) oamenilor, ceiace este expresiunea convertirei (pocăinței), întors, convertit, pocăit, o schimbare știută a vieții întregi, prin noua naștere spre o tainică înaintare, la care omul nu poate contribui cu nimica dela sine. Pentru aceia pot eu zice: Intoarceți-vă (Luther: Pocăiți-vă)! Inșă nu pot zice: Deveniți născuți din nou!, aceia înseamnă: Deveniți copii! Deveniți născuți încăodată, sau

chiar: Deveniți rod al corpului! Prin urmare se vede că mai ușor putem examina pocăința unui om, decât nașterea lui din nou.

Eu însă pot și am voie, a întreba pe un om; Ești tu convertit? Ceia ce înseamnă: Ai tu prin Christos, ascultarea credinței și o viață asemenea cu a lui? Ai devenit tu credincios?

Precum însă nu poți deveni convertit la un moment, tot așa nu poți deveni nici renașcut pe dată, stând cu orologiul în mână. La renaștere, N. T. (la aceia renaștere, despre care vorbea Domnul, cu Nicodim. Ioan 3, 3.) se cere o puternică înfrânare și o temere Sfântă; pentru că renașterea este legată strâns de convertire și nu se găsesc izolate una de alta. Nu se poate o adevărată convertire fără de renaștere și nici renaștere fără de convertire veritabilă (nefalsificată), care se arată printr'un sentiment nou și statornic. N. T. (Ps. 51, v. 10.)

Un martor credincios zice; »Renașterea este un răspuns al lui Dumnezeu, la o convertire

serioasă«. După această măsură, judecau și oamenii duhovnici cari aveau și purtau o raspundere față de Dumnezeu (I. Cor. 2, 15; 5, 12-13), mai ușor este a judeca convertirea unui om, decât a putea despărți nașterea sa de sus. Numai până la acest grad se întindea hotarul și paza bisericii (vezi I. Cor. 5, 13: Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela.)

Însă pentru celea mai din urmă ascunsuri, a vieții omenești și între frații Pavel a chemat singur pentru persoana sa pe Domnul (I. Cor. 4, 3-5.)

Biserica celor renașcuți, cari au mărturia de sus, cari sunt fiii lui Dumnezeu prin fapt, a căror semănță rămâne la ei sub orice împrejurări, cari poartă sigiliul Duhului Sfânt (Efes. 1, 13; 4, 30; I. Ioan 2, 10), cei cari biruie totul și moștenesc totul (Apoc. 21, 7), aceasta biserică, care este așa de mare ca tot cuprinsul și lucrarea mistică a corpului lui Christos nu poate fi constituită de nimeni nici organizată. Pentru că ea, este deja un organism; ea

nu suferă organizare; căci ea este plinitatea aceluia, care plinește totul în toți (Efes. 1, 22-23). Ferice de aceia biserică, . . . a cărei membri se pot legitima, ca niște copii ai lui Dumnezeu N. T. (ascultători), ca convertiți și născuți din nou, ca credincioși prin sentimentul și umblarea lor, prin credința N. T. lor, dovedită prin iubire, în toată smerenia.

La sfârșitul unui Serviciu Divin, mă întrebă odată un tânăr, pe un ton agitat: Domnule păstor, se poate ști, dacă suntem mântuiți? Eu îi răspund: Da! pentrucă stă scris: Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentrucă iubim pe frați (I. Ioan 3, 14). Convertire și Renaștere este acolo . . . unde este viață și iubire.

Trd. de P. B.

Cine iubește banii . . .

În „Eclesiastul“ sunt unele cuvinte însemnate. În capitolul 5, v. 10 se zice: „Cine iubește argintul, nu se satură niciodată de argint.“ Aceia vrea să zică, cine își legă inima de bani, acela nu vede și nu are îndeajuns

niciodată. Eclesiastul a fost un supra-veghetor fin și aspru, care ar putea fi foarte bine învățătorul nostru. El a văzut, că oamenii s'au făcut servii banilor. Și pentru mulți oameni banii au o putere, de a-i ținea legați. Astăzi bani sunt de trebuință pentru traiul vieții; deși cu ei n'ai putea zidi nici o casă, nici a te îmbrăca sau a te hrăni: însă cu acestia, cari sunt pentru întreținerea vieții, se pot procura toate acestea, cu ei putem ajuta și pe alți, putem mulțumi pe mai marii noștrii și Lucrul lui Dumnezeu poate fi ajutat prin ei. Așadară nu banii sunt scopul, ci unealta, pentru scopuri, mai înalte. Îndată ce îi facem însă pe ei scopul, și îi posedăm în acest fel, ca crescându-i (sporindu-i) să strălucim prin ei, îndată ne-am făcut servi lor. Atuncia se adeverește cuvântul: „Cine iubește banii, de bani nu se va satura niciodată“. Noi să nu disprețuim banii, căci nu sunt de lepădat; avem trebuință de ei. Deaceia nici n'avem voie a prăda banii, ci din contră un bun întreținător de casă, trebuie ca să fie și un bun administrator a acestui bun vremelnic. Este o mare deosebire, între zgârcit, prădător ori un bun și cu minte administrator. Administratorul cuminte, manipulează banii, ca pe un dar dela Dumnezeu, ceiace El nea dat, ca să ne putem ajuta în viață. Eu însă cred că un adevărat creștin, este dator a mulțumi lui

Dumnezeu, pentru câștigul și pentru veniturile sale.

Un creștin primește cu mulțumire banii săi, tot cu mulțumire plătește, și cu mulțumire î-și face el toate datorințele sale bănești. Cine așa face, este egal scutit de „Zgărcenie“ cât și de „Risipă“. Despre unul ca acesta nu va putea nimenea zice, „că nu se mai satură de bani“. Acela nici nu va fi în pericol, de a-și vinde banului, viața, sufletul, puterea, odihna și cinstea sa.

El atărnă mai mult de princiliile apostolice: „Stăpânește, ca și când n'ai stăpâni“.

Evangelist.

Gîtlegiul celor răi, este un mormânt deschis.

Psalm 5, v. 9.
C. H. Spurgeon

El este un mormânt plin de urâciunea putrezirei, plin de materii molipsitoare și de moarte. Totuși, ce este încă mai rău aceia că, gîtlegiul lor este un mormânt deschis, care răspândește putoare și lățește în jurul său moarte și peire. Dacă gîtlegiul nelegiuitului ar fi cel puțin închis, ar fi un bine și un câștig sufletesc.

Dacă ar sta în puterea noastră, să pecetluim gura nelegiuitului, pentru a-l face să tacă; atunci el n'ar pricinui atâta nenorocire, ci ar fi

ca un mormânt închis. Dar fiindcă gîtlegiul lui se a aseamănă cu un mormânt deschis, iese din inima lui întreaga lui duhoare otrăvitoare. Cât este de primejdios un mormânt deschis . . ! Căci foarte ușor ar putea cădea în el un călător, fără să-și dea bine seama și să se afle dintr'odată printre morți..

Fi, deci cu mare băgare de seamă, față de gura rea a nelegiuitului, căci lui nu-i pare nimica prea scârbos, ca să vorbească și să hulească, numai ca să te poată duce în pierzare. El arde de dorul ca să-ți strice reputația bună (numele bun), ca apoi să te îngroape în mormântul scârbos al gurei sale.

Semnele după cari se poate cunoaște cel rău, a cărui gîtelj este un mormânt deschis sunt: lingușirea, calomnia și minciuna; acestea sunt armele lui, cu care el împroașcă venin în jurul său, întocmai ca duhoarea dintr'un mormânt deschis. Dacă voiți a lății adevărul în lume, trebuie ca să închiriați un tren expres pentru a-l duce mai departe; înse dacă voiți a lății minciuna, nu trebuie ca să vă bateți mult capul, gura celui rău, o suflă și ea va zbura repede la celea mai mari depărtări. Un proverb bătrînesc spune cu drept cuvânt:

„O minciună face ocol lumii, în vreme ce un adevăr abia își trage cizmele“. Dar cu toate acestea să nu ne teme-m așa de mult de toate

acestea, căci precum de ușor este fulgul și zboară repede, însă nu are nici o greutate statornică, tot așa și calomnia mincinoasă a celui rău, nu are statornicie decât că este numai o furtună trecătoare; este adevărat că demulterior lasă urme adânci și cel calomiat demulterior suferă, însă Dumnezeu nu va lăsa nepedepsit pe cei ce hulesc și aduc învinuiri neadevărate asupra celui nevinovat. Deaceia nu te teme serv al Domnului, luptătorule izbăvit nu te teme de acest fel de dușmani, căci Domnul îi va nimici chiar înaintea ochilor tăi, Ps. 27.

Vulturul ce să înalță în văzduh își râde de vânător și-i strigă: tu poți trage spre mine, îți poți cheltui praful de pușcă, înse alicele tale nu vor putea ajunge nici la jumătatea distanței dintre noi; eu sunt afară din sfera ta. În felul aceasta desfă-ți aripile plutește deasupra dușmanului calomiator și-ți râde de cel ce se zdrobește zi și noapte săpându-ți groapa, căci ca mâine îl vei vedea căzând însuși în ea. Adu-ți aminte de calomniatorul Haman, cum căzu în groapa săpată de el însuși, pe seama celui nevinovat . . . Tu și ai făcut din Dumnezeu un scut și în El, tu ești asigurat.

Culese de I. MÎRZA.

TABITA.

În primul veac al erei creștine, în cetatea Iope, trăia o femeie numită Tabita. Numele acesta tâlmăcit înseamnă Dorca sau Căprioara. Fapt. 9: 36-43. Că era căsătorită sau necăsătorită scriptura nu ne spune, dar viața ei poate slugi de exemplu tot atât de mult femeilor, cât și ficioarelor. Aceasta femeie, zice Sf. scriptură, că era o ucenică.

Este știut că numele de ucenic se dă aceluia care intrând în serviciul cuiva are datoria de a face tot ce îi va porunci stăpânul, și a-și îndeplini însărcinările ce i se dau. Tabita era ucenica Domnului, care avea strânsă legătură cu Mântuitorul ei, de care asculta și își îndeplinea cu sânguință datoriile ei de ucenică și în felul acesta faptele ei întăreau numele ce-l purta. Numele de Căprioară arată lămurit activitatea ei de ucenică. Ea făcea întocmai ca și o căprioară care aleargă toată ziua peste stânci și văi, înlăturând orice pedecă din calea ei, sorbind dintr'un isvor curat și limpede, cu toate că vânătorul o urmărește. Tabita aleargă în drumul ei de harnică lucrătoare înlăturând piedicile cari le întâlnea în cale, sorbind cu bucurie din isvorul cel mai limpede: cuvintele Mântuitorului cari sunt pline de viață.

Ea făcea o sumedenie (multime) de fapte bune cari sunt cu adevărat

fructele unei vieții de jefă. Credința ei a fost împreunată cu fapta. (Iacob 2: 23.) Ce se întâmplă? Ea se îmbolnăvește și moare. Câtă durere și ce gol a lăsat moartea ei, în inimile credincioșilor; prin faptul că ea a fost foarte folositoare celor din jurul ei. Sfânta scriptură ne arată că atunci când Ap. Petru, a sosit la locul unde se afla corpul ei rece neinsuflețit; sicriul era înconjurat de văduve cari plângând i-au arătat hainele și cămeșele făcute de mâinile ei.

Ea murise trupește, dar faptele ei o făcuseră să trăiască în sufletele credincioșilor, în inima aceluia cari sau bucurat mult de ceia ce a făcut mâna ei binecuvântată.

Acum să ne întoarcem puțin la noi și să facem un mic control în ființa noastră! Oare înțelegem noi tot așa de bine îndatoririle ce le avem ca ucenice ale Domnului, cum a înțeles Tabita? Viața ei era un serviciu sfânt pentru omenire. Este viața noastră un asemenea serviciu? Faptele bune și milosteniile sunt o cunună care împodobește fruntea fiecărei femeie ori fecioare creștine. Să ne străduim fiecare din noi a purta o astfel de cunună și să nu fim infrigurate după modă și lux; căci căutând mai mult podoaba din afară, vom uita să ne împodobim sufletul.

La sicriul Tabitei, plâneau toți cu durere căci era o ființă valoroa-

să și lipsa ei se simțea. La sicriul nostru vor plânge oameni sau se vor bucura ca și când ar fi scăpat de o piedecă?

Să avem râvnă pentru lucru, ca cu toate să putem purta numele de ucenice a lui Isus Cristos.

FERICIREA.

*Omul al argă, se zbuciumă în lume
Se cugetă, se zbate după un renume,
Sperând că prin aceasta, află
fericirea
Și uită că Dumnezeu e singur
Mântuirea.*

*Dar amar se înșală acela
Care s'encrede în puterea sa
Și nu cugetă sus la Dumnezeu,
De unde poate primi fericire.*

*Să ascultăm ne'ndeamnă mereu,
De glasul Său, bunul Dumnezeu,
Căci numai astfel vom putea primi
Fericirea ce El ne-ar dăru.*

*Prin sfânta carte, Biblia numită,
Fericirea de toți mult dorită,
Între oameni se află sămănată,
Prin cuvântul Cerescului Tată.*

*Deci noi cu toți să ne silim
Din sfânta carte să ne hrănim.
Și atunci cu toții putem să simțim
Ce fericire mare dela Tatăl primim*

Elena Iacob.

CUGETĂRI.

Dumnezeu are pentru fiecare o deosebită școală.

Sunt suferinți, cari ne vor fi bucurii vecinice.

Atât timp cât Dumnezeu mă pedepsește, e semn că încă mă iubeste.

Pomul cel mai frumos, nu aduce întotdeauna fructele cel mai frumoase.

O vorbă stricată, nu mai poate fi reparată.

Acela nu este evlavios, care nu dorește a fi evlavios.

Cu cât un om mic, va fi ridicat mai sus, cu atât va fi mai mic văzut.

Este o mare nenorocire, a fi orb în contra propriilor sale greșuri.

Doi creștini de jumătate, niciodată nu vor face un creștin întreg.

Vom întreba mai puțin după onoare, când de pâne avem lipsă mai mare.

E mai greu a fi fericit cu avuție, decât fără de ea.

BOTEZURI.

În ziua de 20 Sept. frații din comuna Lonia, Valea Jiului, au avut o deosebită bucurie; prin faptul că 5 suflete, au primit pe Isus ca Mântuitor a lor personal și au fost botezate în numele Sfintei Treimi.

Actul botezului a fost îndeplinit de către fr. D. Cornea.

Famfara bisericeii din Lnpeni a împodobit aceasta serbare.

NECROLOG.

În ziua de 21 Oct. a. c. a fost înmormântarea fetiței Aurelia Rotar, fica de patru ani și jumătate a familiei Rotar Nicolae din comuna Avrig, jud. Sibju.

Serviciul funebru a fost îndeplinit de fr. P. Boșorogan ajutat de fr P. Oprean. Mulțimea adunată, era foarte adânc mișcată, mai ales din cauza că moartea fetiței, a parvenit dintr'o nenorocire, răsturnându-se o oală mare cu supă ferbinte, fetița a fost opărită și în decurs de 18 ore a sucombat.

Părinți, grijiiți de copiii voștri.

DONAȚIUNI. La fondul pentru zidirea casei săracilor, au mai contribuit următorii: Soc. femeilor, Ohaba, jud. Alba cu 500 lei, Groza Efrem și Groza Cornel, Ohaba cu câte 100 lei, Vasile Sivan Săsciori 300 lei, Gancioș Ștefan, Mediaș 50 lei, Ghergheli Niculae, Alba Iulie 50 lei.

In ziua de 13 Sept. surorile din comuna Tăuț, au avut o frumoasă serbare, la care au luat parte o mulțime de frați și surori, din mai multe localități.

Spre a putea înstrui pe cineva, ne lipsește numai ca să știm ceva; spre a putea educa (a crește) pe cineva, trebuie ca să fim ceva.

Păzește-te, de a părea naintea oamenilor, mai bun de cum ești. La să bunătatea ta, nobleța ta și adâncimea ta numai înaintea lui Dumnezeu să fie descoperită. Aici se potrivesc cuvintele lui Isus: „Ai grije, nu spune la nimeni!”

Când cineva te ofensează, amintește-ți îndată că nu e cu putință să nu existe și oameni lipsiți de bun simț. E de datoria ta, de om bine crescut, ca prin bunătate și cuvinte bine cumpănite, să-l faci să înțeleagă că e greșit, dar în nici un caz să nu răspunzi cu aceleași argumente.

Ascultă mult și judecă, vorbește puțin și cumpănește.

De te simți bine, mulțumește lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui; de suferi, mulțumește lui Dumnezeu că îți dă putință de a putea îndura suferința.

Nu te plânge dacă ți se întâmplă ceva neplăcut, căci nu faci decât să-ți îngreunezi situația. Suportă în tăcere și mulțumește lui Dumnezeu că nu e mai rău.

Nu te gândi la durata vieții căci ea nu depinde de noi; cugetă în schimb netrecat cum trebuie să trăiești, pentru ca să coresponzi chemării tale de om. Aceasta atârnă numai de tine.

Fii cât mai îngăduitor cu potrivnicul tău, fără a considera aceasta ca o lașitate; în schimb însă fii sever cu tine

Pe cât e de ușor să fii necuviincios, pe atât e de greu să te știi stăpânii. Numai prin continua supraveghere a eului nostru, putem dobândi stăpânirea de sine, atât de necesară și de prețioasă vieții.